

מיין זיידן האט די טומלדיקע וועלט פארשעמט

(ר. ראטבערג'ן).

מיין זיידן האט די טומלדיקע וועלט פארשעמט.
האט ער מיט דער מידה פון א למד-וואו
די פלייצעס אינגעכויגן ווי א קוף.
ביז גאט האט אים צו זיך פארקידוש-השמט.

איצט ציטערט איבער מיר זיין ליכטיק מון.
און ס'איז די ליכטיקייט מיר צופיל שווער.
כאטש ס'קען געמאלט זיין. אז איך בין שוין ער.
נאר קיינער ווייסט נאך אפשר נישט דערפון.

ס'קען גריילעך זיין. כ'דערקען עס אז דער קעלט
וואס יאגט און שלאגט מיט פרעמדקייט און מיט סוף.
און אין דעם אופן ווי עס קרימט זיך איין מיין גוף.
צו קענען דורכבראנגן די שווערקייט פון דער וועלט.

שפרעך איך אפ דאס טאג-ליכט פון דער שויב.
וואס נאך מיין זיידע האט מיט ביטול אפגעווענדט
און שפאר מיין שמערן אן. אן רוקנס ביי די ווענט.
וואס באהאלטן זייער נצח אונטער שטויב.

דורכגענומען מיט קהלת-צער זיי ווייסן אויך:
עול פון הכמהשאפט מיינט אויכעט וויי.
באהאלטן זיי צווישן טאוולען. דאס געשריי
פון פאלק. וואס איז אוועק מיט ווינט און רויך.

נישט דערדאוונט. נישט דערוויינט. זיי שטייען צוגעמאכט
און טונקלען מיט דער טונקלקייט פון פאלק.
וואס איז אוועק אזוי אן זין. אזוי אן פאלק.
ווער ווייס אין וואסער טאג. אין וואסער נאכט?

און אנגעשפארמער און די ביכער כ'העד זיך איין
זיי מאוולען סודען זיך. און שוין פון לאנג
זיי זיי הערן פון מיין גאנג
צווייטויינען מיין זידנס שטיל-אין-זיך צווייט.

כ'בין איך א וואכמאן דא, וואס וואכט
א בעזעמל פון פעדערן אין האנט און שאר
דעם שטילן שמויב אראפ. פון דורות צער.
וואס ליגט באהאלטן אין דער ספרים-נאכט.

ס'קען זיין איך זיך נאך דארט א פונק פון טרויסט.
ס'קען זיין איך וויל דערהערן נאך א מונטער קול
צו ביים נביא פון דער מעשה ביי דעם מאן.
צו גאר ביים חדר-וינגל פון דעם שיינעם אה-בית.

גאר וואס איך הער איז גאר א שווייגן וואס באפעלט.
לערן זיך די מידה פון א למד-וואו.
בויה די פלייצעס דינע, בויג דיין גוף
און קענען דורכמארשן די שווערקייט פון דער וועלט.